

vis given Tid, som for bestandig (Patter). Det er ikke alene fra dette Sogn, men det er fra flere forskellige Sogne, at saadanne Andragender ere indkomne, og de ere ikke alene tiltraadte af Almuesmænd, men de ere tiltraadte af Folk udenfor Almuesstanden, ja jeg seer endog, at en Generalmajor (Patter) har tiltraadt den Mening, ligesom ogsaa, at ikke faa Geistlige have tiltraadt disse aldeles urigtige Anskuelser, og dem maatte Udvalget imødegaae. Jeg maa bede undskyldte, at jeg har tilføjet disse faa Bemærkninger til Forsvar for Udvalget. I Forslaget, saaledes som det her foreligger, vil man see, at vi have sammenfattet de forskellige Skader, som kunde gjøre Krav paa Erstatning; det troer jeg vist, man vil billige. Ligesaa have vi foreslaaet, at Efterkrav, det vil sige de Krav, som maatte fremkomme efter den Tid, Loven udkommer, maatte være udelukkede; det kan der vel heller ikke være nogen Betænkelighed ved. Derimod følger det af sig selv, at den Sum, som her er nævnt, er afhængig af det Udfald, som det Forslag, der er stillet under Nr. 10, vil faae; derfor har naturligtvis heller ikke Minoriteten kunnet tiltræde dette Forslag, forsaavidt Summen angaaer. Udvalget havde maaffee troet at kunne have sat denne Sum noget lavere, f. Ex. til 1,300,000 Rbd.; thi det stod klart for den, at det vilde være imellem 1,300,000 og 1,400,000 Rbd., men ved en nøie Undersøgelse af Landpriserne paa den Tid er man dog kommen til det Resultat, at det var rigtigst at beholde den nu foreslaaede Sum.

Ostermann: Da denne Sag første Gang var til Behandling her i Thinget, udviklede der sig en ganske levende Debat mellem det ærede Udvalg og de Medlemmer, som repræsenterede de i Aarene i 1848 og 1849 occupiede Districter i Jylland, medens derimod den øvrige Deel af Forsamlingens Medlemmer syntes at forholde sig temmelig taus under den hele Forhandling (Nei!) idetmindste var det kun et Par enkelte Rigsdagsmænd, som yttrede sig. Ligesom jeg nu for mit Vedkommende er fuldkommen overbevist om, at denne Tausshed ikke paa nogen mulig Maade bør udledes fra en Eligegybdighed for den Tilstand, hvori Jylland under den fjendtlige Occupation befandt sig,

og ligesom jeg er fuldkommen overbevist om, at der vist ikke er Nogen her i Salen, som ikke tilfulde har følt, hvormeget Jyderne i den Tid leed, baade ved materiel Nød og endnu langt mere ved det moralske Tryk, som en fjendtlig Occupation til alle Tider medfører, saaledes troer jeg ogsaa paa den anden Side, at det kun vilde være lidet onfseltigt, om denne Tausshed for vor Side, som boe her paa Verne, fortsattes, og naar jeg for mit Vedkommende har følt mig opfordret til at tage Ordet, da har vel ogsaa den Omstændighed bidraget Noget dertil, at jeg er fødtovre i Provindsen, har tilbragt flere Aar der og er nøie bekendt med endeel Forhold. Jeg nægter ikke, at ved denne Leilighed er ogsaa en enkelt Anskuelse, som jeg ofte har hørt der, faldet mig ind, en Anskuelse, hvis Rigtighed eller Grundethed jeg ikke videre vil undersøge i dette Dialekt, men som jeg troer er vitterlig for Alle, og det er, at Jylland, netop paa Grund af, at det har været mere sondret og fjernet fra Hovedstaden, som er Regeringens Sæde, i enkelte Henseender har troet at savne varme Talsmænd, hvor det gjaldt om at fremme dets Interesser; saaledes har man betragtet Forholdene i Fortiden. Jeg troer, at nærværende Forsamling ved en tidligere Leilighed har givet et Beviis paa, at den vist paa ingen Maade vil tilfidesatte Jyllands Interesse, og det skulde glæde mig, om Forsamlingen ogsaa ved denne Leilighed i nærværende Tilfælde maatte vise sig lidt gavmild.

Den Strid, som hersker mellem Udvalget paa den ene Side og Regeringens Udkast paa den anden Side, forekommer mig ogsaa at have fundet sit Udtryk i de forskellige Maader, hvorpaa § 1 er affattet; det hedder nemlig i § 1 af Lovudkastet ligesom, at der skal gives en Erstatning af Statskassen, medens derimod Udvalget vistnok med fuldkommen Føie fra sit Standpunkt, har brugt et andet Udtryk, og har sagt: „som Bidrag til Erstatning“ gives saa og saa meget. Dertil kommer, at Udkastet, der aldeles slutter sig til den kongelige Proklamation, som naturligt var, ikke har fastsat nogen bestemt Sum, hvorimod Udvalget har angivet en bestemt Sum, som Beløbet ikke maatte overstige, nemlig 1,400,000 Rbd. Naar Udvalget til Bedste herfor har